

ΘΑΡΡΟΣ

ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ ΜΑΣ
ΔΕ ΜΑΣ ΕΜΠΝΕΟΥΝ ΠΙΑ
ΟΙ ΜΟΥΣΕΣ ΜΑΣ ΠΕΘΑΝΑΝΕ
ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΑΚΟΥΜΕ ΠΟΙΑ

ΛΙΓΑ ΡΥΘΜΙΚΑ ΠΑΡΑΚΜΙΑΚΑ
ΤΖΑΖΙΚΑ ΠΙΑΤΙΝΙΑ
ΕΝΑ ΔΑΚΤΥΛΟ ΣΚΟΝΗ
ΣΤΗΝ ΜΠΑΡΑ ΠΑΝΩ

ΤΑ ΑΠΟΤΣΙΓΑΡΑ ΣΤΗ ΓΩΝΙΑ
ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΦΑΡΑΣΙ
ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΑΠΟ ΣΑΝΤΕ
Η ΜΟΥΜΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΕΙ

Η ΜΟΡΦΗ ΣΟΥ ΚΥΚΛΟΥΣ ΚΑΝΕΙ
ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΠΝΙΣΤΟ ΚΑΡΑΜΕΛΕ
ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΕΜΠΤΗ ΦΟΡΑ
ΓΙΑ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΠΟΤΟ

ΝΕΡΑΙΔΕΣ ΧΟΡΕΥΟΥΝ
ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΙΑΝΟ
ΤΗΣ ΜΟΥΜΙΑΣ ΤΗΝ ΚΟΡΔΕΛΑ
ΑΠΑΛΑ ΞΕΤΥΛΙΓΟΥΝ

ΟΙ ΗΧΟΙ ΠΙΟ ΚΑΘΑΡΟΙ ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΙ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΠΕΡΔΕΜΕΝΟΙ
ΤΗΣ ΠΡΩΙΝΗΣ ΠΟΛΗΣ Η ΤΑΧΥΤΗΤΑ
ΓΥΡΩ ΜΟΥ ΝΤΡΟΠΗ ΣΚΟΡΠΑ

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΑΛΛΟ ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ
ΑΓΑΠΗ ΣΤΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ ΝΑ ΜΕΤΡΩ
ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΜΟΥ ΞΥΠΝΗΣΕ
ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΣΟΥ ΨΙΘΥΡΙΣΕ

ΚΙΕΛΤΣΕΧ, ΠΟΛΩΝΙΑ 8.02.2010